

Sygn. akt IV KK 215/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
sprawy **S. B.**

skazanego z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 marca 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 24 lipca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego S. B. za winnego czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 130 stawek dziennych po 30 zł każda. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego K. G. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Na mocy art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania

pracy zarobkowej. Na mocy art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonemu K. G. za doznaną krzywdę w wysokości 25.000 zł. Na podstawie art. 415 § 7 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania powództwo cywilne wytoczone na rzecz K. G. przez prokuratora.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego S. B. i zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w nocy 8 maja 2011 roku w G. poprzez co najmniej jednokrotne uderzenie pięścią lub kopnięcie w twarz spowodował u K. G. naruszenie czynności narządu ciała inne, niż określone w art. 156 § 1 k.k., a trwające dłużej niż siedem dni, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego i korelujące z nimi zeznania świadków, nie potwierdzają sprawstwa oskarżonego;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nieobiektywną i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne dowodów przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym i konsekwentnym pomijaniu wszelkich źródeł dowodowych wykazujących jego niewinność, w tym wyjaśnień oskarżonego, rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz nieustalenie, w sposób prawidłowy, rzeczywistego stanu faktycznego sprawy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Od powyższego wyroku, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, apelację złożył również Prokurator Rejonowy w G. Zarzucił niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego określonego w art. 69 § 1 k.k. polegającego na zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności przedmiotowych i podmiotowych w niniejszej sprawie, nie pozwalała na postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej, która jest warunkiem koniecznym do zastosowania tego środka,

oraz iż kara z zastosowaniem tego środka nie spełniła funkcji prewencji indywidualnej i generalnej. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary bez orzekania warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w G. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia z pkt 3, 4, 5, 6 i 7. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego S. B., zarzucając mu:

I. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nie odniesienie się przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku, do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. podniesionego w apelacji obrońcy;

2. art. 4, art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że skazany dopuścił się zarzucanego mu czynu stypizowanego w art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy zebrany materiał dowodowy w sprawie przemawia za tym, że skazany winien zostać uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów;

3. art. 7 k.p.k. poprzez bezkrytyczną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego;

II. rażącą niewspółmierność:

1. kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności,

2. środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonemu doznanej krzywdy w wysokości 25 000 złotych.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G., jak również wyroku Sądu Rejonowego w G. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego S. B. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza materiałów przedmiotowej sprawy, jak też uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G., daje podstawę do jednoznacznego stwierdzenia, że Sąd ten przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób odpowiadający wymogom ustawy. Szczegółowo ocenił i przeanalizował wnioski i zarzuty powołane w apelacji obrońcy S. B., w tym zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. (s. 2-5, 5-6 uzasadnienia). Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, czyniąc tym samym zadość dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k. Nie należy przy tym tracić z pola uwagi, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698), co w niniejszej sprawie nie miało jednakże miejsca.

Chybione są również podniesione w kasacji, a w istocie będące powtórzeniem zarzutów apelacyjnych, zarzuty rażącej obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środку odwoławczym jakim jest apelacja jakkolwiek w pewnych sytuacjach może być skuteczne, jednakże jedynie wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia, zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k., co jak już wyżej wykazano, w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Funkcją postępowania kasacyjnego nie jest przecież niejako dublowanie kontroli apelacyjnej, poprzez ponowne rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Lektura uzasadnienia kasacji w zakresie wskazanych zarzutów prowadzi ponadto do stwierdzenia, że pomimo podniesienia przez skarżącego zarzutów obrazy prawa procesowego, jego faktycznym zamierzeniem było doprowadzenie do powtórnego zbadania zasadności przeprowadzonej w sprawie oceny dowodów oraz poprawności dokonanych ustaleń faktycznych, co w myśl art. 523 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że oczywiście bezzasadny jest podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W przepisie tym nie chodzi bowiem o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien dążyć do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości, wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 k.p.k. Tym samym reguła ta ma zastosowanie dopiero wówczas, gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego, co do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

W procedowaniu Sądu Okręgowego w G. nie sposób doszukać się jednakże naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmówieniu wiary wyjaśnieniom skazanego S. B. w zakresie w jakim zaprzecza on uderzeniu pokrzywdzonego K. G. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy Sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Okręgowy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja

kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora.

Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej, w tym zakresie, winno być jednocześnie wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k, czego jednak we wniesionej kasacji nie podniesiono. Zgodnie zaś z przepisem art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których w omawianej sprawie nie sposób się doszukać.

Odnośnie zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. podnieść zaś należy, że nie może on stanowić podstawy kasacji. Przepis ten statuuje bowiem normę o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, Lex nr 51668).

Zarzut czwarty kasacji obrońcy skazanego, jako sprowadzający się w istocie do kwestionowania orzeczonej wobec S. B. kary i środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonemu, jako niewspółmiernych, w świetle art. 523 § 1 k.p.k. należało ocenić jako niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.